

Нособокова Анна-Марія, 13 років
ЦТДЮ, гурток літературознавства «Перлина»
керівник **Юрченко Ванда Вікторівна**
сміт Летичів, Хмельницька обл.

Короткий опис роботи: головна героїня твору Блакитна Зірка, подорожуючи космосом, дізнається, що таке почуття, любов, дружба. Через певний час вона стає Сонцем для декількох планет. На них зароджується життя. Зірка розуміє, що вона невдовзі згасне і хоче врятувати життя на планетах. Проте, гуманоїди постійно воюють між собою і не знають про загрозу. Тоді Блакитна Зірка співає пісню, яка доходить до сердець живих істот і змушує їх припинити війну. Пісня стає у Космосі гімном Життя.

Космічна пісня

З кожним днем ти дорослішаєш, мій друже. Часто тобі здається, що тебе ніхто не розуміє, що ти самотній. Тоді тобі стає сумно, навіть хочеться плакати, але ти соромишся про це комусь розповісти. Я тебе розумію, бо сама іноді сумую. У такі хвилини я дивлюся у нічне небо – бачу мільярди зірок і знаю, що я не самотня. Космос – живий. Якщо до нього уважно прислухатись, то можна почути дивовижні звуки. Це космічні пісні. Кожна зірка, планета чи астероїд живуть своїм життям. Вони так, як люди, радіють, сумують, мріють. Кожне космічне тіло має свою цікаву історію. Хочеш я розповім тобі одну таку? Тоді слухай.

Якось у Космосі народилася нова зірка. Вона була невелика, але дуже мила. Їй дали ім'я – Блакитна Зірочка. Батько Всесвіт і мати Галактика Молочний Шлях любили і дбали про крихітку, як і про кожну свою дитину. Тато захищав її від великих метеоритів, а мама розповідала їй космічні казки і співала колискові. Зірочка зростала, зігріта любов'ю, тому не дивно, що була доброю і допитливою. Її цікавило усе довкола. Мала дуже любила, коли у гості прилітали комети. Давні греки називали ці космічні тіла «довгокосими». Вони невідомо звідки з'являлись і так само невідомо куди зникали. Сяючі мандрівниці розповідали Зірочці про Космос, якого вона ще не бачила. Зазвичай вони говорили всі разом, перебиваючи одна одну і додаючи все нових

і нових подробиць. Одну й ту саму історію комети щоразу розповідали по-новому, причому, так цікаво, що вона нікому не набридала. Їх розповіді можна було слухати до нескінченності. Важко було зрозуміти де тут правда, а де вигадка, але це не мало ніякого значення. Такі космічні фантазії ще більше подобались малій Зірочці і вона просила їх розповідати ще і ще.

Одного разу довгокосі подруги тільки-но з'явилися, зразу підхопили Блакитну Зірку у танок.

Вітаємо! – заторохтіли вони з усіх боків.

- Щиро вітаємо!

- Ти така гарна!

- У тебе сьогодні день народження! Ти стала повнолітньою!

- Ми хочемо тобі щось подарувати!

- Ми підготували незвичайний подарунок.

- Це подорож Космосом.

- Хочеш з нами подорожувати?

Зірочка від радості ще яскравіше засяяла.

- Звичайно хочу! – швидко вигукнула вона, щоб комети часом не передумали.

- Тоді летімо, летімо!

Зірочка радісно полетіла за кометами. Подорож була дивовижною. Мала мандрівниця побачила величезні хмари газу – туманності, які дають життя мільярдам зірок. З однією з них, Крабоподібною туманністю, навіть потоваришувала. Вона виявилась дуже дружелюбною і вони всі разом гарно провели час.

На шляху мандрівниць траплялось чимало зірок різних розмірів. Вони не всі мали однаковий колір. Були блакитні, білі, жовтуваті, жовтогарячі, червоні. Зірочка довідалась, що найгарячіші світяться блакитним світлом. Ті, що мають трохи меншу температуру – білим. Ще холодніші – жовтим. Потім – жовтогарячим, червоним... Врешті-решт вони згасають... Це було цікаво, але сумно. Тепер Блакитна Зірочка знала, що вона також колись охолоне. Але комети її заспокоїли, що це буде ще не скоро.

Під кінець подорожі вони зустріли дуже яскраву зірку і підлетіли до неї ближче.

- Привіт, я – Блакитна Зірочка, - привіталася мала.

- Я – Сіріус А, - почувся приємний голос.

- Ти такий яскравий! Твоє світло видно ще здалеку, - захоплено говорила Блакитна Зірка.

- Дякую. Ви, мабуть, стомилися? Відпочиньте з дороги. – запропонував Сіріус А. - Потім може розповісте мені, що зустрічали цікавого у Космосі? Колись я також любив мандрувати.

- О, з радістю! – погодилась Зірочка і зразу почала розповідати про все, що бачила. Вона захопилася розповіддю і не помітила, що комети поводять себе дуже стримано. Вони не сміялись, не жартували, не галасували, ганяючись одна за одною. Були серйозні і зосереджені. Лише іноді вставляли декілька слів у розповідь і тихенько мовчали. Раптом почулося чиєсь невдоволене бурмотіння.

- Це мій старший брат – Сіріус В, – ніяковіючи, сказав Сіріус А. Сіріус В був зовсім не схожий на свого брата – набагато менший, роздратований, непривітний. Побачивши його, Блакитна Зірка здивовано замовкла.

- Дякую вам за розповідь, - чемно сказав Сіріус А. – Дуже цікаво. Я наче сам це все побачив.

- У Космосі ще багато всього цікавого. Може наступного разу ти помандруєш разом з нами ? – запропонувала Зірочка.

- На жаль, не можу, - відповів Сіріус А. – Брат сердиться, коли я відлітаю з дому. Я мушу бути біля брата, йому потрібна моя допомога. А ви не забувайте про мене, прилітайте частіше. Ми завжди раді гостям. Я буду чекати вас.

- Добре, - пообіцяли мандрівниці, прощаючись. Зірочка подумала, що Сіріус В не дуже радий гостям.

- Чому Сіріус В такий непривітний? – запитала мала у комет, коли вони повернулись додому.

- Це давня історія, - сказала перша.

- Хочеш її послухати? – запитала друга.

- Звичайно, - відповіла Зірочка.

- Сіріус В народився першим. Він був майже утричі більшим за свого молодшого брата, яскравішим, сильнішим, – почала шоста.

- Але мав поганий характер, - додала третя. – Дуже пишався своєю красою та силою. Не хотів ні з ким товаришувати, над усіма насміхався, кепкував. А найбільше діставалось від нього Сіріусу А. Тому що його усі любили і поважали.

- Молодший брат був скромним, добрим, терпляче зносив образи, - продовжила п'ята, - коли йому було дуже важко, він летів подалі у Космос, але не міг довго сердитися, вибачав брата і знову повертався назад. Через сто двадцять мільйонів років Сіріус В вигорів і став білим карликом. Раніше він нікого не жалів, нікому не допомагав, тому зараз усі від нього відвернулись. Лише Сіріус А залишився з братом. І до сьогодні підтримує його і допомагає, - розповіла четверта.

- Чому?! – мала Зірка була дуже здивована.

- Тому що, коли любиш, то все вибачаєш і вчишся жертвувати собою – серйозно пояснила друга комета.

Коли Зірочка залишилася сама, вона довго розмірковувала над цією історією. Вона була захоплена благородством і добротою Сіріуса А. Міркувала над тим, чи змогла б сама так поступити, чи вистачило б у неї сили. Але так і не знайшла відповіді на це питання. Мала Зірка ще не раз мандрувала із своїми подругами, вони зустрічали на своєму шляху багато цікавого, але ніколи не забували відвідати Сіріуса А і його брата. Сіріус В, здається, став трохи добрішим і також охоче слухав їх розповіді про мандри.

Блакитна Зірка стала зовсім дорослою. Навколо неї поступово формувалися планети. Для них вона була сонцем - джерелом усього живого. Минули мільйони років і на цих планетах почало зароджуватись життя. Блакитна Зірка дуже піклувалась про нього. Життя поступово розвивалось. Зірочка уважно спостерігала за ним і з захопленням розповідала про розумних істот своїм братам і сестрам. Ті слухали і лагідно посміхалися. Так минали сотні і тисячі років.

Згодом у Космосі почали помічати, що Зірочка чомусь зажурилась: перестала подорожувати, зовсім не посміхалась. Навіть довгокосі комети не могли її розвеселити.

- Чому ти така сумна, сестричко? – стурбовано запитав Бетельгейзе, червоний надгігант із сузір'я Оріона.

- Може тебе хтось образив? – заграв надгігант м'язами.

- Ні, ніхто мене не ображав... - ледь чутно відповіла Блакитна Зірка.

- А може ти закохалась? – озвався Антарес із сузір'я Скорпіона. - Кохання часто змушує закоханих плакати і сміятись...

Він також був надгігантом, але мав романтичну натуру.

Молодша сестра заперечливо похитала головою.

- Думаю, причина в іншому, - зауважив Поллукс, червоний гігант із сузір'я Близнюків. – Чому б тобі не поділитися з нами своїми проблемами? Може ми якось допоможемо. Розкажи нам, що з тобою коїться?

Зірочка зітхнула і почала свою розповідь:

- На моїх планетах існують різні форми життя. Перші дві населяють гуманоїди, що дихають розрідженим газом і звикли до високих температур. На третій планеті живуть амфібії, вони люблять воду і дощові ліси. На п'ятій і шостій оселилися розумні істоти, яким подобається холод. Всі раси росли і розвивалися на моїх очах. Вони такі різні, не схожі одна на одну, і в цьому їхня краса. Вони всі мені рідні, наче діти. І от... - Зірочка захвилювалась, але, побачивши співчуття в очах своїх братів, продовжила.

- Коли їхні цивілізації досягли високого рівня розвитку, вони почали воювати між собою! Я не знаю чому, адже всім усього вистачає?! Це страшно! Тепер на кожній планеті досягнення науки використовують на розробку нової зброї. Скоро я охолону, а без світла і тепла на моїх планетах зникне все живе. Вони про це не знають, бо не вивчають Космос, а воюють. Я думала, гуманоїди всі сили і знання направлять на освоєння інших світів, щоб знайти собі нову домівку, щоб залишитись живими... А вони знищують один одного... - Зірочка замовкла. Із її очей потекли сльози.

- Я не помилився, - сказав Антарес. – Хай це не кохання, але тут все-таки присутня любов. Любов до живих істот. Любов - це прекрасно!

- Може це і любов, - втрутилась красуня Полярна Зірка, - але чому із-за неї має страждати наша маленька?! Адже вона ні в чому не винна. Чи варті ті істоти сліз Зірочки?

- Із гуманоїдами завжди непросто. Вони, як неслухняні діти, не знають, що роблять і часто шкодять собі. Ми – старші, тому повинні бути терплячими і

допомогти їм порозумнішати, - розважливо сказав Поллукс, бо сам мав планету у своїй системі.

- Війни до добра не доводять – холодно промовила Рігель, найяскравіша зоря із сузір'я Близнюків. - Зрештою, гуманоїди самі зробили свій вибір, хоча не дуже вдалих. ай вчаться на своїх помилках. Думаю, нам не варто за них хвилюватися.

- Тут я з тобою не погоджуюсь, моя сувора сестро, - делікатно заперечив Поллукс. – Ми всі іноді можемо помилятися. Потрібно дати їм шанс, застерегти, врятувати. Давайте краще поміркуємо, як це зробити.

Поки зорі розмовляли, Блакитна Зірочка непомітно залишила їх. Їй захотілось побути на самоті. Вона повільно блукала Космосом. Навколо був спокій і нескінченність... Раптом до неї долинув тихий стогін. Вона прислухалась, а потім полетіла на звук. Чим далі, тим ставало темніше і холодніше. Нарешті Зірочка зупинилась, озирнулась, але нікого не побачила.

- Хто тут? Хто це стогне?– гукнула у темряву.

Відповіді не було.

- Чому ви мовчите? – не вгавала мала Зірка.

- А ти смілива... - почувся хриплий голос, - мало хто наважується сюди залетіти. Всі обходять мене стороною. Бо я – Чорна Діра.

- Чому ти плачеш? Чим я можу тобі допомогти? – лагідно запитала мандрівниця.

Чорна Діра засміялась, але сміх її був не радісний, а скоріше гіркий:

- Що ти можеш зробити, блискуча крихітко?! Я бачу, у тебе самої проблеми – ти згасаєш. - Згасаю... - сумно погодилась Зірочка, згадавши про свої негаразди. - Тому хвилююсь за життя на моїх планетах. Не знаю, як його

врятувати, як припинити війни між розумними істотами! Брати і сестри мені співчують, але не знають, як допомогти.

- Ти добра... - сказала Чорна Діра. – Я колись теж була зіркою. Біло-блакитною зіркою... Я любила Космос, він такий безмежний і прекрасний! На жаль, немає нічого вічного... Потім я вибухнула і стала Чорною Дірою. Тепер мене бояться.

- Ти стала іншою, але не гіршою! І ніщо не завадить тобі любити Космос і зараз ! Люби Космос, бо без любові життя пусте – почала її щиро втішати Зірочка. – А ще, ти можеш знайти у Всесвіті собі подругу. Тоді ти не будеш самотня. Разом вам буде краще. Ви будете підтримувати і піклуватись одна про одну. Іноді Чорні Діри можуть зливатися в одне космічне тіло. Мені про це розповідала мама Галактика.

- Ти милосердна...- після довгого мовчання сказала Чорна Діра. – До мене ще ніхто так щиро не говорив, ніхто про мене не турбувався... Ти сильніша, ніж здаєшся, тому впораєшся зі своїми проблемами. Я думаю, ти не відступиш і знайдеш вихід - врятуєш Життя. На прощання хочу тобі сказати: те, що ти чула, то був не стогін і не плач, а моя пісня.

- Пісня? - повторила, міркуючи, Зірочка.

- Пісня! – вигукнула вона радісно. – Тепер я знаю, що мені робити! Дякую за пораду! Ти так мені допомогла! І мандрівниця поспішила додому.

Невдовзі у Космосі залунала пісня. Це співала Блакитна Зірка. Скільки любові і надії чулося у тій пісні, бо линула вона від самого серця! Мешканці планет, почувши прекрасні звуки, піднімали голови і дивились у небо. Вони говорили різними мовами, але пісню розуміли без перекладу. По їх обличчях текли сльози, а зброя падала додолу. Зірочка також плакала, але вже від радості. Плакала егоїстична Рігель і прекрасна Полярна Зірка. Не соромились своїх сліз могутній Бетельгейзе і романтичний Антарес. Втирав сльози щастя мудрий Поллукс. Адже радіти за інших – це так добре і зовсім не соромно...

Навіть вертихвістки комети, які постійно кудись поспішають, завмерли, зачаровані піснею. Вони любили все нове і розуміли прекрасне. Погойдуючись в такт мелодії, вони почали тихенько підспівувати. Пісню підхопили інші зірки і вона зазвучала на весь Всесвіт. Це була не просто пісня. Це був гімн Життя! Вона звучить у Космос і сьогодні, але не кожен може її почути.

Ти хочеш дізнатись, мій друже, чим закінчилась ця історія?

Вона має щасливий кінець. Гуманоїди припинили війни і почали досліджувати Космос, а потім розселилися по інших планетах. Але вони зберегли і передавали з покоління в покоління пам'ять про свою домівку і про незвичайну зірку, яка була для них сонцем і так любила Життя. Блакитна Зірка згасла, вона вже не могла зігрівати свої планети, але продовжувала жити і радіти кожному дню. Чорна Діра знайшла собі подругу. Тепер вони завжди трималися разом і допомагали одна одній. Їх життя стало цікавішим. Сіріус А так само піклується про свого старшого брата.

Цю історію у Космосі пам'ятають і донині, адже про неї нагадує прекрасна пісня. Коли ти будеш мати чисте серце і навчишся любити інших, тоді ти обов'язково почувеш у нічному небі пісню Блакитної Зірки. То ж вчися слухати пісні Космосу.